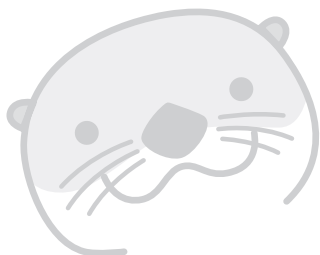

หวังว่านายจะสบายดีนะ

2

别来无恙

เป็ยหนาน

เซี่ยน

หนิงเหมิงฉา

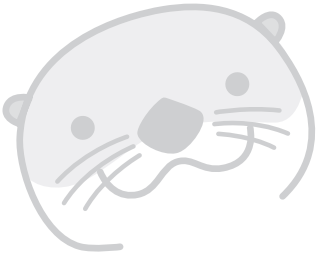
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดความสัมพันธ์ที่ต่างฝ่ายต่างคิดไปเองคนละทางระหว่างก๊วยเจ๋งเหียนกับจวงฝานชินก็ถึงคราวคลี่คลาย เมื่อก๊วยเจ๋งเหียนได้สารภาพรักกับจวงฝานชินไปแล้ว ผู้อ่านก็ได้แต่ลุ้นกันว่าจวงฝานชินจะตอบว่ายังไง

ในเล่มนี้เราจะได้เห็นความสัมพันธ์ของตัวละครที่พัฒนาไปอีกขั้น ได้จิกหมอนไปกับโมเมนต์น่ารักของสองหนุ่ม อมยิ้มพร้อมเอาใจช่วยทั้งคู่ และอาจจะเสียน้ำตาให้กับฉากสำคัญที่เป็นจุดเปลี่ยนระหว่างคนทั้งสอง

เรามาเอาใจช่วยพวกเขาไปด้วยกันนะคะ

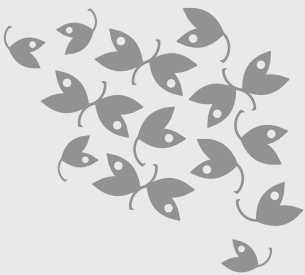
ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

บทที่ 34

จวงฝานชินหนีไปแล้ว

อาการคล้ายคนตกใจ ไม่ได้ทั้งคำพูดใดๆไว้ ไม่หยิบแม้แต่ของฝากหรือตุ๊กตา ทันทีที่หลุดพ้นจากพันธนาการของกู่จิวเหยียน ก็วิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว กู่จิวเหยียนยังคงยืนในห้องพร้อมสร้อยข้อมือทองคำขวบนข้อมือสายลมที่พัดเข้ามาทำให้ทั้งคนและสร้อยโลหะเย็นเฉียบ

เขาชอบพันดาบจึงเริ่มเรียนตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ ฝึกซ้อมอย่างหนักเป็นเวลาสิบปีก็ได้ก่อตั้งชมรมพันดาบขึ้นมา เขาชอบเรียนจึงตั้งใจ ขยันหมั่นเพียรและเอาจริงเอาจังในทุกๆบทเรียน จนคว้ารางวัลชนะเลิศในการสอบแข่งขันทั้งสนามเล็กและใหญ่มานับไม่ถ้วน รวมทั้งเล่นกีตาร์ ซี่มา เล่นเกม เขาทุ่มเทให้กับสิ่งที่ชอบเต็มที่ และได้ความสำเร็จเป็นการตอบแทน

แต่พอเขาชอบจวงฝานชิน ทำไมผลลัพธ์ในตอนสุดท้ายกลับกลายเป็นเรื่องเหลวไหลไปได้

ความพ่ายแพ้ก่อตัวขึ้นในใจกู่จิวเหยียน ร่างทึบร่างของเขาอ่อนแรงคล้ายโดนน้ำออกด้วยหมัดเหล็ก เขาเองก็รู้สึกกล้ำกลืนไม่ต่างกัน ความเข้าใจผิดเริ่มขึ้นตั้งแต่ตอนไปกินแมคโดนัลด์ในวันแรกของการเปิดเทอม จวงฝานชินบอกว่ารู้เหตุผลที่เขาย้ายโรงเรียน เสียวินาทีนั้นเองที่เป็นจุดเริ่มต้นของความเข้าใจผิดของเขา แต่โทษเขาได้หรือ จวงฝานชินเป็นคนลากเขาลงไปในกลุ่มเองชัดๆ

ทว่าความใกล้ชิดสนิทสนม ตลอดจนคำบอกใบ้ที่โจ่งแจ้งเหล่านั้น

แท้จริงแล้วล้วนเป็นรักข้างเดียวของเขา พูตให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ นอกจากจะไม่เป็นขึ้นจากหลุมแล้ว เขายังสัมผัสได้ถึงความรักของเขาทั้งคู่นั้นด้วย

กัจฉ์เวียนคิดอย่างหวาดหวั่น วันนี้ความจริงทุกอย่างได้เปิดเผยแล้ว จวงฝานซินไม่ได้พูดว่าชอบเขา มองยังไงเขาก็คงกลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับอีกฝ่ายไปแล้ว

นอนพลิกไปพลิกมาทั้งคืน กลางดึกกัจฉ์เวียนถึงผล็อยหลับไป ความฝันเต็มไปด้วยความขมขื่น เขาตื่นขึ้นมาพร้อมกับเปลือกตาที่ลั่นเทา โทรมพิท แพดเสียงข้างหมอน ไม่รู้ไอ้จิ้งคนไหนส่งข้อความมากวนคนอื่นในช่วงเวลาคับขันแบบนี้ เขากอดอ่าน ตอนนี่เพิ่งแปดโมงครึ่ง

ซูว์งส่งข้อความมาในกลุ่มแชต [ฉันดูคลิปตอนจ็อกกิ้งเมื่อกี้ ซ่องยูทูปที่ฉันติดตามเพิ่งอัปเดตใหม่!]

เหลียนอ้อหึงคงเพิ่งตื่นเช่นกัน [แม่งดูคลิปก็ต้องเล่าให้พวกฉันฟังประสาหรือไง]

[ไม่ใช่!] ซูว์งรัวสติเกอร์ปลุกพวกเขา [คราวนี้เป็นการแข่งขันเอชชีอะไรสักอย่าง ฉันเห็นจวงฝานซินในคลิปด้วย!]

กัจฉ์เวียนกึ่งหลับกึ่งตื่น เมื่อเห็นคำว่า 'จวงฝานซิน' หัวใจพลันหยุดเต้นไปชั่วขณะ เขาชะงักนิ้วไม่ตอบกลับ ทำเพียงจ้องหน้าจอเท่านั้น ตอนนี่เอง ลู่เหวินก็ออนไลน์ [ว่าไงนะ เพื่อนบ้านตัวน้อยเจ๋งชะมัด! รีบดูแล้วแปลให้ฉันฟังเร็วๆ!]

ซูว์งดูไปด้วยแปลไปด้วย [การแข่งขันเอชชีที่มีชื่อเสียงและเป็นที่จับตามองได้สิ้นสุดลงเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ซึ่งผลงานที่แชมป์กลุ่มออกแบบเครื่องประดับออกแบบก็คือ มงกุฎ 'ราชินีหมากรุกขาว' เป็นการนำเอาองค์ประกอบของเงินและตะวันตกมาผสมผสานเข้าด้วยกัน...ฉิบหาย ๆ ๆ!]

เหลียนอ้อหึง [แปลต่อสิ!]

ซูว์งรัวสติเกอร์หวาดกลัวมาซุดใหญ่! ตามด้วยข้อความเสียง [นักออกแบบคือจวงฝานซินจากประเทศจีน ไอ้เซี่ย! เพื่อนบ้านโคตรเจ๋ง!]

เปลือกตากัจฉ์เวียนกระตุก ลางสังหรณ์เลวร้ายผุดขึ้นในใจ แล้วก็เป็นอย่างที่คิด สามคนนี่ไม่มีวันทำให้เขาผิดหวัง ลู่เหวินตอบกลับ [เชรด!]

กั้วจ้วเหยียนได้ของล้ำค่าไปครองแล้ว!

เหลียนอี่หมิง [แข่งเสริจตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว แสดงว่าเพื่อนบ้านบินกลับมาแล้วไซ้ใหม่]

ชู้วั้ง [เหยียน ออกมาพูดอะไรหน่อยสิ]

กั้วจ้วเหยียนนอนแน่นิ่งบนเตียงเหมือนศพ ก่อนหน้านี้พูดจาเป็นมันเป็นเหมาะ แถมถึงขั้นประกาศกร้าวว่าโอกาสที่จะสารภาพรักสำเร็จคือหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ ทว่าตอนนี้กลับทำได้เพียงถือโทรศัพท์แก๊งตายและทำที่ไม่ออนไลน์

สามคนนั้นคุยกันต่อ ทายว่ากั้วจ้วเหยียนสารภาพรักหรือยัง แล้วได้ตกลงคบกันเป็นแฟนเลยหรือเปล่า วันนี้เป็นวันอาทิตย์พอดี ไม่แน่อาจถือโอกาสไปออกเดทเลยก็ได้ บาดแผลกั้วจ้วเหยียนเหมือนถูกโรยด้วยเกลือ จู่ๆ เขาก็นึกอะไรออก และพิมพ์ตอบในที่สุด [ตอนไปส่งพวกนายที่สนามบินคราวนั้น พวกนายพูดอะไรกับจวงผานซิน]

เหลียนอี่หมิง [ก็บอกให้เขาใส่ใจนายไป จู่ๆ พูดถึงเรื่องนี้ทำไม แล้วนี่สารภาพรักหรือยัง พัฒนาความสัมพันธ์ไปถึงขั้นไหนแล้ว!]

กั้วจ้วเหยียนซักต่อ [พวกนายไม่ได้บอกจวงผานซินเรื่องสาเหตุที่ฉันย้ายโรงเรียนไซ้ใหม่]

[เปล่า พวกเราต้องช่วยปกป้องความเป็นส่วนตัวให้นายอยู่แล้วสิ] ลู่เหวิน [แต่พวกฉันก็ไปๆ ไปแล้วละว่านายเป็นเกย์]

ไปๆ กับตุตลี! ความหวังสุดท้ายของกั้วจ้วเหยียนพังทลาย ไม่มีเรียวแรงตอบคำถามซักไซ้ของอีกฝ่าย จึงบล๊อคกลุ่มแชตซะ เขาฝันตัวลุกไปอาบน้ำ ตอนนี้เรียนก่อนดีกว่า อย่างน้อยโลกนี้ก็มีการเรียนที่มั่นใจได้ว่าทำแล้วจะไม่สูญเปล่า

ผลึกประตูห้องอ่านหนังสือเข้าไปก็เห็นร่างเล็ก ๆ ของกั้วเป่าเหยียนกำลังก้มหน้าวาดรูปบนโต๊ะเขียนหนังสือ ใบหน้าเล็กๆ นั้นมุดบึ้ง ผมเผ้าไม่หวี กั้วจ้วเหยียนหยุดลงที่หน้าประตูพร้อมกระเป๋านักเรียน “ใครทำเธอโมโหอีกล่ะเนี่ย”

กั้วเป่าเหยียน “พี่เสี่ยวจวงไม่ได้บอกว่าชอบหรือไม่ชอบหนู เขาปฏิเสธหนู

งั้นหรือ”

“...” กู้จิวเหยียนตกลอยในภวังค์ชั่วขณะ แม่ง ช่างเป็นพี่น้องที่อภัพอะไรปานนี้ “เรานะยังเด็ก ไม่ต้องรีบร้อนหรอก”

กู่เป่าเหยียนอ่อยด้วยใบหน้าที่อื้อฉาว “แต่หนูก็ยังชอบพี่เสี่ยวจวงอยู่ดี เขาปฏิบัติหนูก็ไม่ใช่ไร วาดรูปเสร็จหนูจะไปหาเขา”

กู้จิวเหยียนถาม “เธอจะไปหาเขาทำไม”

“หนูจะให้เขาสอนวาดรูป หนูจะจีบเขา!” กู่เป่าเหยียนกำปากกาเมจิกดวงตาเป็นประกาย “พี่บอกว่าหนูเล่นไวโอลินไม่ได้เรื่อง แต่ที่ผ่านมาหนูพยายามจนเล่นได้แล้วตั้งเพลงหนึ่ง ตอนนี้พี่เสี่ยวจวงไม่ชอบหนู ถ้าหนูพยายาม ไม่แน่ว่าเขาอาจจะชอบหนูก็ได้”

กู้จิวเหยียนชะงักมองเด็กหญิง

เขาเข้าใจผิดว่าจวงผ่านซินมีใจให้ แม้ทุกอย่างที่ได้มาจะเปล่าประโยชน์ แต่ตราบดีที่ยังมีชีวิต เขาก็จีบใหม่ได้อีก ตอนนีไฟแห่งความหวังยังสว่างไสว อีกทั้งจวงผ่านซินก็ไม่ได้ปฏิเสธออกมาชัดเจน นึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา เขาไม่เชื่อว่าทุกความรู้อีกรายจะเป็นเพียงเรื่องเข้าใจผิด

“ปัง” กู้จิวเหยียนปิดประตู แล้วหยิบของฝากกับมอนชิชิไปบ้านจวง จิวเจี้ยนชิวกำลังรดน้ำในสวน เมื่อเห็นเขาก็บอกว่าจวงผ่านซินยังไม่ตื่น ให้เขาขึ้นไปหาข้างบนได้เลย

กู้จิวเหยียนอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองไปยังห้องนอนชั้นสอง ผ้ามานถูกแง้มเล็กน้อย คล้ายมีเงาใครสักคนแวบผ่านไป เขาขึ้นไปหาจวงผ่านซินบนห้องนอนแต่ไม่พบใคร มีเพียงเสียงน้ำไหลที่แว่วออกมาจากห้องน้ำ กู้จิวเหยียนเดินไปหยุดหน้าห้องน้ำ เสียงน้ำยังคงดังอยู่ ปานนี้คงเอ่อล้นอ่างอาบน้ำแล้ว เขาเอ่ยอย่างเข้าใจ “จวงเออร์ จินวางของไว้ให้แล้วนะ”

เมื่อเสียงฝีเท้าห่างออกไปเรื่อย ๆ จวงผ่านซินถึงปิดวาล์วน้ำ ฝาชักโครกอุ่นเพราะเขานั่งนานเกินไป ออกจากห้องน้ำก็พบว่ามีถุงของฝากวางไว้บนพรมข้างเตียง ในนั้นมีของกินเล่นนานาชนิด และกล่องโพสต์การ์ดที่พิมพ์ด้านบนด้วยรูปสถานที่ท่องเที่ยวชื่อดัง เขาพลิกดูทีละแผ่น จนถึงแผ่นสุดท้ายที่มีข้อความเขียนเอาไว้

- 'ไว้พานายมาเที่ยวด้วยกัน' พร้อมลงชื่อด้วยลายมือสวยงามเพียงคำเดียวว่า 'กุ๋'

จวงฝานชินจะเก็บรักษาอย่างดี เงยหน้าขึ้นก็เห็นมอนชิชิบนหัวเตียง กุ๋จิวเหียนเป็นคนดีให้เขา กุ๋จิวเหียนไม่ได้มีความรักในวัยเรียน รวมถึงไม่ได้ชอบฉินเว่ยหรือหวังจู่หฺวาน เพราะกุ๋จิวเหียนชอบผู้ชาย

กุ๋จิวเหียนไม่เพียงแค่ว่าชอบผู้ชาย แต่ผู้ชายที่อีกฝ่ายชอบยังเป็นเขา

จวงฝานชินมองมอนชิชิด้วยจิตใจที่ล่องลอย ตอนอยู่สนามบิน คำพูดเหล่านั้นของพวกเขาเหลือนี่หมีงคือการบอกไปเขา ที่กุ๋จิวเหียนบอกว่าชอบตัวแทนวิชา ก็เป็นการบอกไปเขาเช่นกัน แท้จริงแล้วทุกอย่างล้วนทิ้งร่องรอยไว้ให้ติดตาม

ทว่าแทนที่จะตามร่องรอยไปทางตะวันตก เขาดันเอาแต่วิ่งไปทางตะวันออก

สถานการณ์ในตอนนี้นั้นหนักหนาเกินกว่าจวงฝานชินจะรับไหว มีนงยิ่งกว่าตอนที่บังเอิญเห็นเผยจื่อจู่กับผู้ชาย เขาไม่รู้ว่าจะเผชิญหน้ากับกุ๋จิวเหียนยังไง จึงทำได้เพียงหลบหน้า ไม่กล้าพูด กลัวว่าพูดอะไรไปแล้ว กุ๋จิวเหียนจะเสียใจ ทำให้เขานึกเสียใจที่หลัง และทำให้แม่แต่มีตราพของเขาทั้งสองคนพังทลายลง

ยู่เหยิงชะมัด ยู่เหยิงยิ่งกว่ามาพวด No.5, 1948¹ ของแจ็กสัน พอลล็อก เสียอีก

เช้าวันจันทร์ จวงฝานชินออกจากบ้านตั้งแต่หกโมงครึ่ง ถึงโรงเรียนเพิ่งจะเจ็ดโมง ประตูโรงเรียนมัธยมเหียนจี้ยังไม่เปิดด้วยซ้ำ เขากินโจ๊กที่แผงขายอาหารเช้าแถวๆ นั้น กินไปเพียงสองคำก็ใช้ช้อนเซรามิกคนเนื้อปลาในชามจนละลาย จากโจ๊กร้อนๆ กลายเป็นเย็นชืด ทำเอาถ้าแก่ร้านโจ๊กเหล่ตามองเขาหลายที

¹ เป็นภาพจิตรกรรมแนวแอ็กชัน (Action Painting) ที่วาดด้วยวิธีสาด เท หยด หรือสะบัดสีลงบนผ้าใบผืนใหญ่ แสดงถึงความเคลื่อนไหวที่มีพลังและว่องไวของแจ็กสัน พอลล็อก ซึ่งเป็นภาพที่มีราคาแพงที่สุดในโลก

กัจฉ์เหียนจงจากรยานออกมาจากท้ายซอย บังเอิญเห็นจงเสี้ยนหยางกำลังจะออกไปทำงานจึงเอ่ยทักทาย “อรุณสวัสดิ์ครับ คุณลุง ผานซินไปโรงเรียนหรือยังครับ”

“ไปแล้วละ ลุงตื่นมาทอดไข่ให้แต่เช้า แต่ไม่เห็นแม่แต่เงา” จงเสี้ยนหยางยิ้มอย่างอ่อนใจ “จู่ๆ เกิดเป็นอะไรก็ไม่รู้ เมื่อวานไม่กินข้าวกินปลา เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้อง หรือจะเป็นภาวะซึมเศร้าหลังแข่ง”

กัจฉ์เหียนยิ้มน้อยๆ แล้วรีบขี่จักรยานออกไป ระหว่างทางแวะซื้อชุดอาหารเช้าที่แมคโดนัลด์ เขามาถึงโรงเรียนสายไปนิด วิ่งไปทันเข้าแถวเคารพธงชาติกับนักเรียนคนอื่นที่สนามพอดี เสร็จกิจกรรมก็แยกย้ายกลับห้องเรียน กองทัพนักเรียนพลุกพล่านเต็มทางเดิน กัจฉ์เหียนกับจงผานซินถูกคั่นกลางด้วยนักเรียนกลุ่มใหญ่ ราวกับหุบเขาที่ก้าวข้ามลำบาก

จงผานซินกลัวถูกตามทัน คาบแรกเป็นวิชาภาษาอังกฤษ เดินมาถึงครึ่งทางจึงเลี้ยวไปยังอาคารอำนวยการเพื่อเอาใบงาน ตอนผ่านต้นไม้เก่าแก่ต้นหนึ่งเขาชะงักฝีเท้าแล้วหันกลับไป แคะเปลือกไม้เนื้อหยาบปลางแอมมองไปยังทางเข้าอาคารเรียน กัจฉ์เหียนที่โดดเด่นสะดุดตาเดินเข้าไปข้างในพร้อมฝูงชนแล้ว

เขาหอบใบงานกลับเข้ามาในห้องเรียน บรรยายภาคก่อนเริ่มเรียนค่อนข้างวุ่นวาย จงผานซินยืนบนแท่นบรรยาย เปิดคอมพิวเตอร์และโปรเจ็กเตอร์ ลบกระดาน ช่วยกรอกน้ำให้จ่อมซีเกียจแฉวหน้า เขาทำทุกอย่างโดยไม่แยงหน้า ระวังการมองเห็นรอบข้างของเขาครอบคลุมไปถึงแถวสุดท้าย ในความเลือนรางไม่ชัดเจนนั้นคือร่างของกัจฉ์เหียน

จงผานซินถอนหายใจโล่งอกเมื่อกลับมาที่โต๊ะ ทว่ามือกลับกำกอล่งดินสอแน่นอย่างทำอะไรไม่ถูก

การกระทำทุกอย่างอยู่ในสายตาของกัจฉ์เหียน จงผานซินกำลังหลบหน้าเขาซัดๆ เขาน้อยใจ แต่ก็ไม่อยากรกดันหรือเร่งรัด จึงได้แต่คอยมองอยู่ห่างๆ ฉีนานาเดินผ่านโต๊ะพอดี กัจฉ์เหียนเรียกไว้พร้อมยัดห่อแมคโดนัลด์ใส่มืออีกฝ่าย

ฉีนานาเอ่ยอย่างซาบซึ้งใจ “เพื่อนรัก นายกลัวว่าฉันจะกินข้าวเช้าไม่อิ่ม

ใช้ไหม”

ก๊วยเจี้ยน “ฝากไปให้จวงฝานชินที”

ฉีหนานกลอกตา “นายสองคนนี้รักกันดีจริง ๆ”

ประโยคนี้ที่มั่งแทงเส้นประสาทก๊วยเจี้ยนเต็ม ๆ ฉีหนานกลับไปทีโต๊ะแถวสาม แล้ววางแมคโดนัลด์ลงบนโต๊ะจวงฝานชิน “ก๊วยเจี้ยนฝากมาให้เมื่อเช้าทำไมได้กินข้าวหรือ”

“ก๊วยเจี้ยน” คำสามคำที่มั่งแทงเส้นประสาทจวงฝานชินบ้าง ตอนนี้ใครจะมีความอยากอาหารกัน เขาทำที่เป็นเปิดหนังสือภาษาอังกฤษ “ฉันไม่กินนายเอาไปคืนเขาเถอะ”

ฉีหนานถือกลับไปคืนพร้อมส่งสาร ก๊วยเจี้ยนถาม “ไม่กินข้าวตั้งหลายมื้อ ไม่หิวจริง ๆ หรือ”

ฉีหนานเดินไปแถวสามอีกครั้ง จวงฝานชินตอบ “ไม่ต้องสนใจฉัน...”

ฉีหนานกลับไปทีแถวสุดท้ายเพื่อคืนแมคโดนัลด์อีกครั้ง “พวกนายส่งข้อความดีไหม เลิกกวนฉันสักที”

ออกเข้าเรียนดัง ก๊วยเจี้ยนจึงยอมแพ้อย่างเสียไม่ได้ ครั้งแรกของคาบเรียนเป็นการอธิบายข้อสอบ ใบงานสี่ชาวสะอาดของจวงฝานชินกองพะเนินเป็นภูเขา แผ่นหลังเล็กขณะพลิกหาใบงานดูผลงาน เขาถอนสายตากลับมาก่อนเดินทางบอกว่าจะให้เขาช่วยสอนชดเชย ตอนนี้ดูท่าจะตกที่นั่งลำบากแล้วสินะ

จวงฝานชินจ้องใบงานด้วยความร้อนรน ก่อนกระซิบ “นี่เพื่อนร่วมโต๊ะช่วยชำเลื่องดูหน่อยสิว่าก๊วยเจี้ยนมองฉันอยู่หรือเปล่า”

ฉีหนานหันไปมอง “เขากำลังอ่านหนังสือ”

ไม่รู้ทำไม แต่จวงฝานชินรู้สึกวูบไหวงแปลก ๆ ห้านาทีต่อมาเขาก็ถามอีก “ตอนนี้ล่ะ เขามองฉันอยู่หรือเปล่า”

ฉีหนานชำเลื่องมองอีกครั้ง “ไม่นะ นายอยากกินแมคโดนัลด์แล้วหรือ”

จวงฝานชินไม่ถามอีก รวมถึงไม่ฟังบทเรียนที่ครูกำลังสอน สายตามองตรงไปข้างหน้าอย่างเหม่อลอย ระหว่างพักเบรก ก๊วยเจี้ยนเดินผ่านโต๊ะเขาเพื่อไปกรอกน้ำหน้าชั้น เขาพบหน้าลงกับโต๊ะ เมื่อรู้สึกวก๊วยเจี้ยนชงักผีเท้า

ลงข้าง ๆ ก็ยิ่งมุดหน้าหนี

จีหานานพียงสังเกตเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างด้วยความแปลกใจ ตอนจวงผ่านซินไม่อยู่ อีกฝ่ายฝากฝังเขาให้ดูแลกู่จ้าวเหยียนเป็นพิเศษ ส่วนกู่จ้าวเหยียนทำเพื่อจวงผ่านซินโดยไม่แคร์แม้เรื่องชกต่อยหรือเขียนจดหมายสำนักผิด อะไรกันแน่ที่ทำให้เพื่อนบ้านที่รักใคร่กลมเกลียวคู่นี้กลายเป็นเหมือนคนแปลกหน้าต่อกัน

เป็นไปได้ไหมว่าหมาของกู่จ้าวเหยียนแอบขโมยกินเนื้อORMควันที่บ้านจวงผ่านซินตากแดดไว้ หรือพ่อของจวงผ่านซินไปจอดรถในที่จอดรถประจำของบ้านกู่จ้าวเหยียน

นอกจากวิชาภาษาอังกฤษ จวงผ่านซินก็ฟังวิชาที่เหลือไม่เข้าใจเลย เขาไม่มีสมาธิ ตลอดคาบเข้าผ่านไประหว่างสับสนมึนงง พักเที่ยง นักเรียนห้องสามไปรวมตัวกันที่โรงอาหารเพื่อฉลองที่เขาชนะการแข่งขัน จวงผ่านซินซื้อโจ๊กปลาเซ่นเดิม นั่งเบียดเสียดอยู่ในกลุ่มเพื่อนซึ่งไกลจากที่นั่งของกู่จ้าวเหยียน

กู่จ้าวเหยียนสังเกตเห็นทุกอย่าง ในใจวูบโหวงจนแทบหายใจไม่ออก กินได้เพียงสองคำก็ออกจากโรงอาหารไป ระหว่างทางบังเอิญเจอทีมบาสเกตบอลพวกนั้นพอดี เขาเหลือบมองแล้วเฉียดไหล่ผ่านไปโดยไม่พูดอะไร ทว่าเดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็หันกลับไป “เดี๋ยว”

เนื้อปลาถูกคนจนและเป็นโจ๊กอีกครั้ง จวงผ่านซินกลุ่มใจจนจะเป็นบ้าอยู่แล้ว เขารู้สึกแยะ พอเห็นกู่จ้าวเหยียนเป็นแบบนั้น เขายังรู้สึกแยะเข้าไปใหญ่ กรรมการฝ่ายกีฬากลับจากซ้อมเปรี๊ยะวให้หลินเสี่ยวอันที่ร้านค้า มาถึงก็เอ่ยอย่างร้อนใจ “แยะแล้ว! ฉันเห็นกู่จ้าวเหยียนเดินออกไปกับพวกนักบาส!”

จวงผ่านซินสะดุ้งเฮือก “นายมองไม่ผิดใช่ไหม!”

“ไม่ผิด!” กรรมการฝ่ายกีฬาก็พาเข้าไปทางทิศตะวันตก “คงไม่เกิดเรื่องอะไรหรอกนะ...”

ขณะที่ทุกคนกำลังหาวิธีรับมือ จวงผ่านซินก็วิ่งพรวดออกไปแล้ว ทิศตะวันตกคือที่ตั้งของมูมอับใต้บันได เกิดอะไรขึ้น หรือคนของทีมบาสเกตบอลจะมาแก้แค้นกู่จ้าวเหยียน ไม่รู้เพราะวิ่งเร็วเกินไปหรือเปล่า ตอนนั้นหัวใจเขาเต้นแรงมาก เม็ดเหงื่อร้อนผ่าวผุดเต็มแผ่นหลัง

“- กู่จ้าวเหยียน!”

จวงฝานชินตะโกนสุดเสียง เขาหยุดอยู่ด้านนอกมุมอับใต้บันได เห็น กู้จิวเหยียนกับกลุ่มคนห้าคนกำลังยืนสูบบุหรี่อยู่ข้างใน...ทุกคนหันมา กลุ่มควัน ลีชาวบริสุทธ์ลอยล่องกลางอากาศ แต่กลับซ่อนความผิดหวังที่ไม่คิดว่าจะได้เห็น ในแววตาของกู้จิวเหยียนไว้ไม่มีผิด

เขาคีบบุหรี สายตาจับจ้องไปยังจวงฝานชิน หลบหน้าเขามาตั้งวันครึ่ง เขาต้องหักห้ามใจไม่เข้าไปใกล้ ตอนนี้เป็นฝ่ายรีบรุดมาหยุดตรงหน้าเขา แสดงว่า ยอมให้เขามองได้แล้วสินะ

คนที่เหลือไม่เข้าใจสถานการณ์ คนหนึ่งคือคนที่พวกเขาเคยซ้อม ส่วน อีกคนคือคนที่เคยซ้อมพวกเขา ซับซ้อนชะมัด

กู้จิวเหยียนเอ่ยขึ้น “พวกนายไปเถอะ ขอบใจสำหรับบุหรี”

เมื่อคนกลุ่มนั้นออกไปจากมุมอับ จวงฝานชินก็เดินเข้าไปซ้า ๆ และยืน ห่างจากกู้จิวเหยียนครึ่งเมตร กลิ่นบุหรีแรงมาก เพียงอ้าปากก็เปลอดูดควัน เข้าไป เขาไอแฉึก ๆ เพราะสำลัก

กู้จิวเหยียนบึกันบุหรี ปิดมือไว้กลุ่มควันบุหรีบางเบา แล้วก้าวสั้น ๆ ไปหาด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง “คงคิดว่าฉันน่ารังเกียจมากเลยสินะ”

จวงฝานชินส่ายหัวเป็นพัลวัน “อะ...ฉันก็แค่...”

กู้จิวเหยียนเอ่ยต่อทันที “นายไม่ต้องผินทำเป็นสนใจฉัน แล้วก็ไม่ต้อง ลำบากหลบหน้าฉันด้วย ฉันเหนื่อยแทนนาย” เขาขบกรามแน่น แต่เสียงที่เปล่ง ออกมากลับแผ่วเบา “ฉันจะไม่ขี่จักรยานมาโรงเรียนแล้ว นายไม่จำเป็นต้องออก จากบ้านเข้าขนาดนั้น ฉันจะไม่ซื้อแมคโดนัลด์อีก เราไม่ควรกินมันตั้งแต่แรก ด้วยซ้ำ อยู่โรงเรียนคงช่วยไม่ได้ แต่ฉันจะพยายามไม่ให้นายเห็นหน้า ฉันจะ ทำตามที่พูด นายตั้งใจเรียนไป ไม่ต้องให้จิตหนานมาเหลือบมองฉันอีก”

ใบหน้าจวงฝานชินที่แดงก่ำเพราะวิ่งมาเหนื่อยค่อย ๆ ซีดลง เขาไม่ใ้ ต้องการให้เป็นแบบนี้

“คิดซะว่าไม่เคยมีอะไรมะเกิดขึ้น” กู้จิวเหยียนเอ่ยต่อ “ขอโทษที่ทำให้นาย ต้องลำบาก รออีกปีเดียวฉันก็ไปแล้ว”

ทันทีที่ประโยคนี้หลุดออกมา จวงฝานชินก็เก็บอาการไม่อยู่อีกต่อไป เขา ทั้งตื่นตระหนกและซลาดกลัว พุดจาสะเปะสะปะ “ฉันไม่ได้คิดกับนายแบบนี้

ฉัน...แค่มั่นกะทันหันไปหน่อย ฉันก็เลยไม่รู้จะรับมือยังไง วันสองวันนี้ ฉัน...
ฉันทำตัวแยะเอง...”

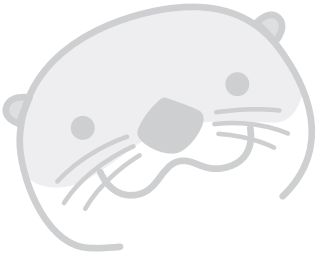
แผ่นอกจวงฟานชินกระเพื่อมขึ้นลง เหงื่อผุดเต็มหน้าผากเพราะไม่สามารถ
แสดงออกให้ชัดเจนได้ตามใจอยาก ทันใดนั้น กุ๊จิวเหียนก็ยกมือขึ้น ใช้ฝ่ามือ
เช็ดเหงื่อให้เขา เขาเยยหน้าไม่กล้าขยับ “ที่พูดเมื่อกี้ นายพูดจริงหรือ”

กุ๊จิวเหียนตอบ “ใช่”

“...ในใจของนายก็คิดแบบนี้เหมือนกันใช่ไหม”

กุ๊จิวเหียนถาม “นายอยากฟังความจริงไหม”

จวงฟานชินพยักหน้า กลิ่นบูหรีจางๆ ทำให้เขารู้สึกคล้ายกำลังล่องลอย
กุ๊จิวเหียนมองตรงมาที่เขาด้วยสีหน้าที่แปรเปลี่ยน ถอดหน้ากากแห่งความ
สงบเยือกเย็นออก เอ่ยด้วยเสียงที่เกือบจะอ่อนหวาน “ฟานชิน นายลองชอบฉันดู
ได้ไหม”

กดลองอ่าน

บทที่ 35

“อับ...”

ก่อนจวงฝานชินจะพูดอะไร กลุ่มนักเรียนชายห้องสามก็เคลื่อนทัพเข้ามาอย่างยิ่งใหญ่ ทั้งถือขวดน้ำอัดลม ชูการ์ดสแตนเลส ทำทางเตรียมพร้อมยกพวกตีกันเต็มที

ทุกคนยืนอออยู่ด้านนอก แต่กลับไม่เห็นเงาของนักบาสจอมโหด เห็นเพียงกู่จิวเหยียนกับจวงฝานชินกำลังยืนหันหน้าเข้าหากัน บรรยากาศดูเศร้าแปลกๆ จวงฝานชินพลันได้สติ ก้าวถอยหลัง เหลือบมองกู่จิวเหยียนแวบหนึ่ง ก็เบือนหน้าหนี ก่อนจะหันหลังแล้ววิ่งออกไป

กู่จิวเหยียนตัวสั่นไหวด้วยความปวดร้าว เขาพูดออกไปแล้ว ท่าทีของเขาเหมือนหยกเนื้ออ่อนที่อยู่ในมือของสัตว์ประหลาด อ่อนแอจนดำดิ่งลงไปใฝ่นอง แม้เป็นหินแข็งแกร่งก็สั่นไหวได้เช่นกัน

จวงฝานชินตัวสั่นระริก ปลายจมูกนั้นแดงกำ แต่กลับวิ่งหนีไปอีกครั้งโดยไม่พูดอะไรสักคำ กู่จิวเหยียนมองเหล่า ‘ตัวการ’ แล้วเอ่ยเสียงอ่อนแรง “แยกย้ายกันได้แล้ว”

คณะกรรมการฝ่ายกีฬาถาม “เกิดอะไรขึ้น ฉันเห็นกับตาว่านายเดินออกไปกับทีมบาส”

กู่จิวเหยียนก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเรื่องเป็นมาอย่างไร จึงบอกไปแค่ว่า “ไม่เป็นไร เขายี้กั๊กนุหรีแล้วกลับขึ้นไปพักเที่ยงบนห้องเรียนด้วยท่าทางเย็นชา

เข้าไปก็เห็นจวงฝานชินนอนเลียบหูฟังพุดหน้าบนโต๊ะ ดูเหมือนพยายามหลบเสียงมากขึ้นไปอีก

ทั้งสองคนต่างไม่มีใครยอมใครจนกระทั่งเลิกเรียน จวงฝานชินเก็บกระเป๋าเก็บกระบอกน้ำเสร็จตั้งแต่เนิ่นๆ และวิ่งออกจากห้องเรียนทันทีที่ออกดั่งเหยี่ยวดุไล่หลัง “จะรีบร้อนไปไหนฮี้”

กู่จ้าวเหยียนรู้อยู่แก่ใจจึงไม่ได้ตามออกไป เขากลัวจวงฝานชินจะปั่นจักรยานด้วยความหวาดระแวงจนไม่มองถนนหนทาง แล้วจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นอีก เขาพยายามเก็บของและปั่นจักรยานกลับบ้านให้ช้าที่สุด และมาถึงปากซอยสายกว่าปกติสิบห้า นาที เขาบังเอิญเจอจวงฝานชินหยางเฟิงเลิกงาน อีกฝ่ายเพิ่งรับโทรศัพท์และพูดว่าตั้งใจทำการบ้านอะไรสักอย่าง

“ฝานชินเหวอครับ คุณลุง”

“ใช่แล้วละ บอกว่าขอไปค้างบ้านเพื่อนคืนหนึ่ง”

จวงฝานชินไปหาเผยจื่อ ระหว่างทางแวะซื้อเคเอฟซีชุดครอบครัว พอมาถึงก็ทำเป็นดีอกดีใจนักหนาที่ได้มาเป็นแขก ภายในบ้านเจียบบงัด ยายของเผยจื่อได้รับเชิญให้ไปร่วมงานที่เซี่ยงไฮ้ ในบ้านจึงมีแค่ซาสองคน

เพราะเพิ่งกลับจากต่างประเทศ งานค้างของเผยจื่อจึงกองพะเนินเป็นภูเขา “มาหาฉันมีธุระอะไร”

จวงฝานชินพยักหน้าหงิกๆ คิ้วตก ตาละห้อย นำส่งสารว่าคนเร่ร่อนในอุโมงค์ทางเดินใต้ดิน เขาคิดแล้วคิดอีก โชคดีที่ยังมีเพื่อนเป็นเกย์อย่างเผยจื่อ ก็เลยมาขอคำปรึกษาเชิงจิตวิทยาจากอีกฝ่าย เผยจื่อหิวแล้วจึงถือวิสาสะเปิดถังเคเอฟซี หยิบไก่ทอดชิ้นหนึ่งขึ้นมาพาลางเอ่ย “นายชอบแมคโดนัลด์ไม่ใช่เหรอ”

“ต่อไปฉันจะไม่กินแมคโดนัลด์แล้ว” จวงฝานชินมีปมกับสถานที่อันเป็นจุดกำเนิดของความเข้าใจผิดเสียแล้ว

เขาจิบโคล่า ในที่สุดก็เปรยออกมา “ฉันมีเพื่อนคนหนึ่ง เป็นผู้ชายเร็วๆ นี้เพิ่งถูกผู้ชายอีกคนสารภาพรัก เขาก็เลยไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไง”

เผยจื่อที่กำลังแทะไก่ทอดชะงักก็ “ใครสารภาพรักนาย”

พรวด! จวงฝานชินพนโคล่าออกมา “เกี่ยวอะไรกับฉัน! อย่าเดาสุ่มสี่

สุมทำลี! บอกแล้วไงว่าเพื่อนฉัน!” พานโมโหเสริจกลัวอีกฝ่ายจะโกรธ จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “พี่มีประสบการณ์ ช่วยฉัน...เพื่อนฉันหน่อยนะ”

เผยจือ “ฉันมีประสบการณ์ตรงไหน ถ้าไม่ได้เป็นเกย์ก็ปฏิเสธไป ถ้าเป็นเกย์แต่ไม่ชอบก็ปฏิเสธ แต่ถ้ารู้สึกดีด้วยก็แค่ลองคบดู”

นี่แหละปัญหา จวงฝานชินเอ่ยเสียงแผ่วเบา “เอ่อ ก็ไม่แน่ใจว่าเป็นเกย์หรือเปล่า”

เผยจือโยนกระดุกไถ่ทิ้ง เซ็ดมือ แล้วทำคางมองเหมือนมองคนซื้อบ๊อง จวงฝานชินตกที่นั่งลำบาก รีบอธิบายว่าเพื่อนเขาคอนนี่ไม่เคยมีแฟนมาก่อน แถมยังไม่เคยชอบใครเลย วันๆเอาแต่ยุ่งกับการวาดรูป เรียนหนังสือ ไม่ก็ถอนวัชพืช ขนาดเกมยังไม่ค่อยเล่นด้วยซ้ำ

อธิบายเสร็จพลันชะงัก เหมือนจะเผลอลบรอยไถ่ซะแล้ว เผยจือถามอย่างนึกสนุก “สรุปใครสารภาพรักกับนายกันแน่ ไซ่เพื่อนบ้านของนายหรือเปล่า”

จวงฝานชินซ็อก “พี่รู้ได้ไงว่าเป็นเขา!”

เผยจือหัวเราะ ตอนกั้วจิวเหยียนไปเป็นแบบที่สตูดิโอคราวนั้น อีกฝ่ายเอาแต่จ้องจวงฝานชิน เขารู้สึกตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่าแวตาคู่นั้นไม่ธรรมดา แถมระหว่างการแข่งขัน จวงฝานชินก็โทรศัพท์ข้ามประเทศไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง ทั้งกลางวันกลางคืน หากกั้วจิวเหยียนไม่ชอบ จะทนเฝ้ารอตลอดเวลาขนาดนั้นทำไม

ทั้งหมดนี้จึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจ เผยจือย้อนถาม “นายจะคิดมากไปทำไม”

ไม่ให้คิดได้ด้วยเหรอ จวงฝานชินไม่แน่ใจว่าเขาเป็นเกย์หรือเปล่า อีกอย่าง เรื่องแบบนี้จะทำแบบขอไปทีก็ไม่ได้ ถ้าเขาไม่ได้เป็น นั่นก็เท่ากับเขาล้อเล่นกับความรู้สึกของเกย์ไม่ใช่เหรอ

เผยจือถาม “ตอนเห็นฉันจูบกับผู้ชาย นายรู้สึกยังไงล่ะ”

จวงฝานชินนึกย้อนกลับไป ตอนนั้นเขาทั้งตื่นตระหนกและตกใจกลัวข้อแรก เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิดเลยจริงๆ ข้อสอง เผยจือเป็นคนอ่อนโยนและรู้ว่าอะไรควรไม่ควรมาโดยตลอด แต่จู่ๆภาพลักษณ์เหล่านั้นกลับโดนลบทิ้งไปเกือบหมด เขาตอบเสริจก็มองเผยจืออย่างกังวลใจ ราวกับผู้ป่วย

ที่รายงานอาการป่วยให้แพทย์ฟัง และขอให้แพทย์วินิจฉัยโรค

เผยจื่อเงียบไปครู่หนึ่ง ยังไม่สรุปทันที แต่ถามต่อ “นายรู้ไหมว่าความรู้สึกชอบมันเป็นยังไง”

จวงฝานชินจะตายอยู่แล้ว “ไม่รู้”

เขาอายุสิบเจ็ด แนนอนว่าต้องพอเข้าใจบ้าง แต่ตอนนี้เขอยากฟังจากเผยจื่อ เผยจื่อมองเขาพลางเอ่ย “ความชอบเหมือนจะมองไม่เห็น จับต้องไม่ได้ แต่ความจริงมันเป็นรูปธรรมสุดๆ เลยละ นายจะอยากเจอเขา ได้เจอก็มีความสุข ไม่ได้เจอก็คิดถึง ถึงแม้ว่าจะสุขหรือทุกข์ก็อยากบอกให้เขารู้ อดสนใจเขาไม่ได้ เป็นห่วงเขา ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นกับเขา นายจะกังวลใจยิ่งกว่าใคร เวลาเขาเข้ามาใกล้ขีด นายจะไม่ต่อต้าน มีแต่จะใจเต็นแรง ยิ่งเงการตอบสนองของร่างกายก็ไม่มีทางหลอกเรา และถ้าเมื่อไหร่ที่เขาเพิกเฉยต่อนาย ความรู้สึกนั้น ได้ลองเดียนายก็รู้เอง”

คำพูดนี้ยาวเหยียดและกระจัดกระจาย ทุกๆประโยคล้วนทิ่มแทงร่างกายจวงฝานชินราวกับตะปูที่ตอกย้ำเขาได้ตรงจุด ร่างทั้งร่างบีบรัดและแข็งทื่อ เผยจื่อหลุบตาลงพร้อมเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบาและแหบแห้ง “และถ้าเขาต้องจากไป...”

จวงฝานชินพลันอ่อนล้า นั่นคือความเจ็บปวดของเผยจื่อ แต่ดูเหมือนเขาจะเข้าใจก็ใจเป็นอย่างดี วันนั้นตอนที่กู่จ้วเหียนบอกว่อีกปีเดี๋ยวกี้จะไปจนถึงตอนนี้เขายังจำความรู้สึกนั้นได้ดี

ทั้งสองคนค่อยๆ ผ่อนคลายลง จากนั้นจวงฝานชินก็ถ่ายทอดเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง ทั้งความเข้าใจผิดระหว่างเขากับกู่จ้วเหียนตั้งแต่ต้นจนจบ ตลอดสองวันที่ผ่านมาเขาหลบหน้าอีกฝ่ายยังไง สิ่งที่กู่จ้วเหียนพูดตอนพักเที่ยงเขาเล่าทุกอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ภาพตอนกู่จ้วเหียนสูบบุหรี่ลอยขึ้นมาในหัวอย่างห้ามไม่ได้ ทำเอาเขาเจ็บปวดใจ รู้สึกราวกับตัวเองเป็นคนชั่วฉลาด

นอนค้างบ้านเผยจื่อหนึ่งคืน เช้าวันรุ่งขึ้น จวงฝานชินก็ไปโรงเรียน เขาบังเอิญเจอกู่จ้วเหียนลงจากแท็กซี่หน้าประตูโรงเรียน กู่จ้วเหียนถือหนังสือเมื่อเงยหน้าขึ้นแล้วเห็นเขา ฝิเท้าคู้นั้นก็ชะงักครู่หนึ่ง ก่อนจะก้าวยาวๆ เข้าประตูโรงเรียนไป

จวงฝานชินจูงจักรยานท่ามกลางฝูงชน เขาไม่จำเป็นต้องเปลืองแรง

หลบหน้า เพราะก๊วจ้วเหียนคอยหลบเลี่ยงเขาอยู่แล้ว แต่เขากลับไม่ได้รู้สึกสบายใจหรือมีความสุขเลยแม้แต่น้อย ล้อจักรยานคันข้างหลังชนเข้ากับน้องเขามีคนแย่งที่จอดจักรยานที่ประจำของเขา ตอนเดินขึ้นบันไดในอาคารเรียนวิทยาศาสตร์ก็ถูกนักเรียนชายที่กำลังหยอกล้อกันจนหน้าจะมำบนราวจับ

จวงฝานซินเดินใจลอยไปจนถึงห้องเรียน เขาเข้าทางประตูหลัง สายตาปะทะเข้ากับโต๊ะแถวสุดท้ายอย่างพอดีพอดี เขาเดินตรงไปโดยไม่ได้อ้อมก่อนหยุดลงเงิบ ๆ ข้างโต๊ะก๊วจ้วเหียน เจ้าตัวกำลังก้มหน้าอ่านหนังสือ เขาเอ่ยเสียงต่ำ “ต่อไปนายจะนั่งแท็กซี่มาทุกวันเลยหรือ”

“อืม” ก๊วจ้วเหียนตอบรับในลำคอ “ระหว่างทางจะได้มีเวลาอ่านหนังสือไปด้วย”

เสียงออกดั่งขึ้น จวงฝานซินไปหน้าชั้นเพื่อจัดระเบียบการทอหนังสือ ตอนเช้า ทว่าเขากลับควบคุมสายตาตัวเองไม่ได้ เอาแต่ทอดมองไปยังแถวหลังสุด แต่ก๊วจ้วเหียนเป็นเหมือนกำแพงเหล็ก เอาแต่ก้มหน้าก้มตาตลอดทั้งช่วงเช้า

จวงฝานซินทนแทบไม่ไหว คิดว่าจะรอจิ้มต้นซาก๊วจ้วเหียนตอนที่อีกฝ่ายเดินผ่านโต๊ะ จะได้ทำลายบรรยากาศน่าอึดอัดนี้เสียที แต่รอแล้วรอเล่าจนผ่านไปสี่ห้าคาบ เขาถึงพบว่าแม้แต่ไปกรอกน้ำหน้าชั้น ก๊วจ้วเหียนยังลงทุนเดินอ้อมไปใช้ทางเดินอื่น

เขาว่าจะถือโอกาสคุยด้วยตอนเก็บการบ้าน ก๊วจ้วเหียนดันส่งการบ้านก่อนอีก ทำที่ถือไม้กวาดเข้าไปกวาดพื้นใกล้ ๆ ก๊วจ้วเหียนดันลุกขึ้นแล้วเดินเลี่ยงไปยังระเบียบทางเดิน คาบพละ เขากอดลูกบาสเข้าไปหาโดยใช้ข้ออ้างว่าหาเพื่อนร่วมทีม ก๊วจ้วเหียนดันปลิกตัวไปนั่งใต้ต้นไม้พร้อมหนังสือคำศัพท์ไม่เล่นแม้แต่กีฬา!

ก๊วจ้วเหียนทำตามทีพูด ไม่ขี่จักรยาน ไม่เข้าใกล้จวงฝานซิน อยู่โรงเรียนยังขนาดนี้ พอกลับถึงบ้านยิ่งหลบจนไม่เห็นแม้แต่เงา จวงฝานซินสำนึกผิดแทบไม่ทัน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะใช้ชีวิตให้ผ่านพ้นสัปดาห์นี้ไปได้ยังไง จนกระทั่งวันศุกร์ ในที่สุดเขาก็สบโอกาสในโรงอาหารตอนพักเที่ยง ว่าแล้วจึงหย่อนก้นลงนั่งข้าง ๆ ก๊วจ้วเหียนทันที

ข้าวอบหม้อดินควันหอมฉุยวางไว้ข้างกัน จวงฝานชินเอย่อย่างตื่นเต้น
“นายกินหน้าเนื้อเหมือนกันเลย บังเอิญจัง”

กู่จ้าวเหยียนใช้ช้อนกลับด้านข้าวแล้วตักกินทันที ข้าวและเนื้อที่เพิ่งอบได้ที่
ในหม้อดิน กินเข้าไปทั้งอย่างนั้นได้ลวกปากจนต่อมรับรสพังแน่ จวงฝานชิน
คว้าแขนกู่จ้าวเหยียนด้วยความตกใจ ตะโกนอย่างเหลือรอด “นายเป็นบ้าหรือไง!
รีบคายออกมาเลยนะ!”

บนโต๊ะไม่มีน้ำ จวงฝานชินจึงคว้าเครื่องดื่มที่ฉินหานานเพิ่งซื้อมา แต่
กู่จ้าวเหยียนกลับปฏิเสธที่จะรับมัน ตักเนื้อวุ้นร้อนๆ เข้าปากอีกสองสามคำ แล้ว
เช็ดปาก “ฉันอิ่มแล้ว กลับห้องเรียนก่อนนะ”

จวงฝานชินชะงักงันอยู่กับที่ รู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่าไม่ก็ไฟชอร์ต ข้าวอบ
หม้อดินเย็นชืดหมดแล้วก็ยังไม่หลุดจากภวังค์ หลบเลี้ยงเขาถึงขั้นนี้ บางที
กู่จ้าวเหยียนคงแค้นที่เขาไม่ยอมตอบรับ โกรธเขาเกลียดเขา เปล่อๆ อาจ
เลิกชอบไปแล้วก็ได้

เขาคิดฟุ้งซ่านไปต่างๆ นานา พอคิดมาถึงตรงนี้ก็รู้สึกกลัวขึ้นมา
กู่จ้าวเหยียนนอนหนุนแขน ภายในโพรงปากทั้งเจ็บทั้งชา เยื่อเมือกบนลิ้น
ถูกลวกจนเสียหาย เขางีบหลับ พอตื่นขึ้นก็พบกับกล่องยาพ่นแผลในช่องปาก
ตราแดงโม ยามรสมินต์ และไซลิทอลวางไว้ตรงมุมโต๊ะ คล้ายลนลานจน
ทำอะไรไม่ถูก และดูเป็นห่วงจนอยู่ไม่เป็นสุข

ทันทีที่เงยหน้าขึ้น ศีรษะในแถวสามที่กำลังมองมาทางนี้ก็หันขวับกลับไป
อย่างรวดเร็ว

จวงฝานชินนั่งกรออยู่ในโรงอาหารจนยอมแพ้ในที่สุด เมื่อกลับเข้ามา
ในห้องเรียนแล้วเห็นริมฝีปากสีแดงจัดของกู่จ้าวเหยียน เขาก็ลืมหูลืมตา รีบไป
ขอยาจากแพทย์ประจำห้องพยาบาลทันที ตอนวางยาลงบนโต๊ะถึงสังเกตเห็นว่า
กู่จ้าวเหยียนไม่ได้สวมสร้อยข้อมือที่เขามอบให้

และถ้าเมื่อไหร่ที่เขาเพิกเฉยต่อนาย ความรู้สึกนั้น ได้ลองเดี่ยวนาย
ก็รู้เอง

ตอนนี้เขารู้แล้ว

คาบเรียนรู้ด้วยตัวเองตอนเย็น เหล่าตัวแทนแต่ละวิชาแจกข้อสอบ

ทบทวน เขี่ยเหยย้งหลังแทนบรรยาย และพูดคุยเกี่ยวกับการสอบกลางภาค เมื่อกวาดสายตามาหยุดที่จวงฝานซินก็เอ่ยขึ้น “เธอขาดเรียนไปหลายคาบ เวลาชั่วโมงครึ่งคงชดเชยได้ไม่หมด เข้าเรียนสัปดาห์นี้เป็นยังไปบ้าง”

จวงฝานซินตอบตามความจริง “ตามไม่ค่อยทันซะ”

เขี่ยเหยย้งกังวลใจเช่นกัน ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ว่ากู่จิวเหยียนกับจวงฝานซิน เป็นเพื่อนบ้านกัน “กู่จิวเหยียน ถ้าสุดสัปดาห์นี้มีเวลาว่าง เธอช่วยสอนชดเชย ให้จวงฝานซินหน่อยได้ไหม”

จวงฝานซินกำปากกาแน่น เวลาในการรอคำตอบยาวนานกว่าคาบเรียน ทั้งคาบ ในที่สุดกู่จิวเหยียนก็รับคำ เสียงนั้นแผ่วเบา รวากับเพราะครูเป็นคน ออกปากเองจึงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต้องตอบตกลงแม้ไม่เต็มใจ

เลิกเรียน กู่จิวเหยียนยังคงทำข้อสอบ จวงฝานซินจึงทำแบบฝึกหัดและ ropic ด้วย แต่รู้สึกกลัวนิดๆ ทำเสร็จข้อหนึ่งก็หันกลับไปมอง กลัวว่ากู่จิวเหยียน จะทิ้งเขาแล้วหนีกลับไปคนเดียว

เพื่อนร่วมชั้นค่อยๆ ออกไปจนหมด ระเบียบทางเดินเงียบสงัดไร้ซึ่งผู้คน บริเวณรอบๆ เหลือแค่เขาสองคน ทำใจหายข้อสุดท้ายเสร็จ กู่จิวเหยียนก็ยื่นขึ้น เก็บกระเป๋าหน้าโต๊ะเรียน เพิ่งรู้ดชิปเสร็จ จวงฝานซินก็เดินเข้ามาอย่างกล้าๆ กลัวๆ พร้อมมองหยังเชิงอย่างระมัดระวัง

“ไปเลยไหม” เขาไม่กล้าถามเสียงดัง

กู่จิวเหยียน “ฉันจะไปปิดไฟ เอน้ำไปเทให้ฉันหน่อย”

จวงฝานซินคิดว่ากู่จิวเหยียนจะไม่สนใจเขาซะแล้ว บัดนี้ดวงตาจึงเป็น ปรกายราวกับลูกสุนัขที่ถูกทอดทิ้งและได้รับความรักอีกครั้ง แต่เขาเก็บอาการ เก่งกว่าลูกสุนัข ทำเพียงรับกระบอกน้ำมาโดยไม่พูดอะไร เปิดฝากระบอกน้ำ แล้วเทน้ำที่เหลือลงในกระถางต้นไม้ริมหน้าต่าง

ไฟค่อยๆ ดับลงที่ละดวง และเหลือไฟเพียงดวงเดียวที่ยังคงส่องสว่าง จวงฝานซินเทน้ำเสร็จก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของกู่จิวเหยียนใกล้เข้ามา เขาหันหลัง “เรากลับด้วยกัน—”

ท้ายประโยคกลายเป็นเสียงอุทานด้วยความตกใจ จวงฝานซินถูกอุ้ม ขึ้นเหนือพื้นอย่างง่ายดาย เขาริบตัวแดแนโอบรอบคอกู่จิวเหยียนโดยไม่รู้ตัว

กัจฉ์เวียหวางเขาลงบนขอบหน้าต่าง แยกเข้าเขาออกจากกันแล้วแทรกตัวเข้ามาระหว่างขาเพื่อกักตัวเขาไว้ แสงไฟสีฟ้าจากจำเจจับเน้นใบหน้าอีกฝ่ายให้ลึกล้ำยิ่งขึ้น

จวงฝานซินตกตะลึง “นายจะทำอะไร”

กัจฉ์เวียหวาง “มาคุยกันเถอะ”

น้ำเสียงเย็นชา ไม่เข้ากับท่วงท่าแสนใกล้ชิดในขณะนี้เลยสักนิด จวงฝานซินกลัวว่าอีกไม่กี่อึดใจกัจฉ์เวียหวางจะปล่อยเขา ดังนั้นจึงกระชับแขนให้แน่นขึ้นอีก กัจฉ์เวียหวางมือทั้งสองข้างบนขอบหน้าต่าง “ยังมีอะไรที่นายไม่พอใจอีกไหม”

แผ่นหลังจวงฝานซินแนบกับบานหน้าต่างกระจก “ฉันไม่มีอะไร”

“ไม่มีอะไรจริงันหรือ นายไม่ชอบฉัน ฉันก็ไม่บังคับนาย นายหลบหน้าไม่ยอมเจอฉัน ฉันก็เลยเป็นฝ่ายหลบหน้านายเองเพื่อให้นายสบายใจ แต่สุดท้ายนายกลับเอาแต่ขู่ฉัน สรุปลงแล้วนายต้องการอะไรกันแน่”

จวงฝานซินตื่นตระหนก “ฉันยังคิดไม่ออก -”

“รอให้นายคิดออก ใต้หวั่นคงกลับมารวมประเทศกับจีนแล้วมั้ง” น้ำเสียงกัจฉ์เวียหวางเปลี่ยนเป็นเยือกเย็นและแข็งกร้าว ราวกับใช้วิธีทรมานเพื่อบีบบังคับให้คนร้ายรับสารภาพ “ตอนแรกนายไม่แน่ใจสาเหตุที่ฉันย้ายโรงเรียนด้วยซ้ำ แต่นายกลับบอกว่าตัวเองรู้ จนทำให้ฉันเข้าใจผิด ต่อมานายยังมโนเรื่องราวขึ้นมาเองแล้วเล่นไม่รู้รู้ขอบเขต ครั้งแล้วครั้งเล่าที่นายทำตัวออกอ้อนน่ารักถึงเนื้อถึงตัว พุดจา่ยั่วชวน จนทำให้ฉันถล่ำถลึงลงไปเรื่อยๆ ถ้ามีจิตสำนึกสักนิด นายก็ควรจะรับผิดชอบฉัน”

จวงฝานซินอึ้ง “ฉัน -”

“แต่นายเป็นคนไร้จิตสำนึก วิ่งหนี่เร็วกว่ากระต่าย ซ่อนตัวเก่งกว่าตัวโกเฟอร์¹ ฉันทำให้นายอึดอัดขนาดนั้นเลยหรือ ถ้านายอึดอัดก็บอกกันตรงๆ โดนคำว่าไม่ชอบตอกหน้าขนาดนั้น นายยังกลัวว่าฉันจะตามตอแยไม่เลิกหรือไง”

“ไม่ใช่หรอ -”

“ไม่ใช่อะไร นายทำอย่างกับหนีเชื้อโรค ฉันก็ควรทำอะไรสักอย่างเพื่อ

¹ กระรอกดิน

ไม่ให้นายเห็น้อยเพราะฉันขนาดนั้น ก็เลยหลบหน้านายนี่ไง ฉันจะหลบนายไปไกลๆ แต่ฉันแหม่งโคตรชอบนาย ทุกครั้งที่หลบหน้านายมันมีแต่ความเจ็บปวดแต่นายก็ยังเข้ามาใกล้กันอีก คนทรงเจิงอย่างพวกนายใจดำขนาดนี้เลยหรือ”

โดนใส่มาเป็นชุด ในที่สุดความเก็บกดที่จวงฝานชินสะสมมาตลอดหลายวันก็ระเบิดออกมา “ฉันไม่อยากจะหลบหน้าคุณ!”

“งั้นนายต้องการให้ฉันทำยังไงกันแน่!”

กู่จิวเหยียนตะคอก เส้นเลือดข้างขมับปูดโปน เป็นครั้งแรกที่ระเบิดอารมณ์จนเลือดขึ้นตาอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้ จวงฝานชินตกใจกับโหมตโหดร้ายของเขา เบ้าตาคู่นั้นแดงระเรื่อ เขาก็มืดศีรษะลงจนชิดกับหน้าผากจวงฝานชิน วางนิ้วลงบนหน้าอกจวงฝานชินแล้วกดย่ำลงไป

เมื่อความดูร้ายผ่านพ้นไปก็เหลือเพียงความอ่อนโยน กู่จิวเหยียนถาม “ใจเต้นแล้วแท้ๆ ฝานชิน เมื่อไหร่จะยอมรับ”

หางตาจวงฝานชินฉำฉำ “...ที่โดนลวกวันนี้เจ็บหรือเปล่า”

กู่จิวเหยียนชะงักไปไม่กี่อึดใจ ก่อนรวบจวงฝานชินเข้ามาในอ้อมแขน กอดแน่นจนไม่มีอากาศไหลผ่าน เอียงศีรษะแล้วประกบปิดริมฝีปากจวงฝานชินทันที

เขาใช้ริมฝีปากที่โดนลวกจนกลายเป็นสีแดงบดเบียดกลีบปากเย็นชืดของจวงฝานชินจนอบอุ่นและนุ่มนวล ก่อนค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นร้อนผ่าว เขากะชับกอด บีบเค้นจนคนในอ้อมแขนอ่อนปวกเปียก แม้แต่อากาศในโพรงปากก็อยากกอบโกยเอามาให้หมด จวงฝานชินถูกจูบจนแขนขาอ่อนแรง หายใจไม่ออก หัวใจเต้นแรงจนกลัวว่าหัวใจจะวาย

ผลออกจากกันนานแล้ว แต่เขายังคงสบิบหน้าบนลาดไหล่กู่จิวเหยียนตัวลั่นระริก มุมปากขึ้นไปด้วยหยาดน้ำสี้สៃ

“ยอมรับตอนนี้ สายไปหรือเปล่า”

บทที่ 36

แสวงจันทร์สาวนวลส่องผ่านหน้าต่างกระจกบานปิด กุ๊จ้วงเหยียน กระซิบแขนโอบรอบเอวจวงฝานซินอย่างแนบแน่น เสียงหายใจหอบกระชั้นที่เป่ารดข้างใบหู ทำให้เขาไม่อยากจะปล่อยมือ

ผ่านไปสักพักเขาก็เอ่ยทำลายความเงียบ “รับรักฉันแล้วใช่ไหม”

แก้มจวงฝานซินแดงช้ำ ริมนิปากสั่นระริกจนเปล่งเสียงออกมาไม่ได้

กุ๊จ้วงเหยียนถือว่าท่าทางว่านอนสอนง่ายนั่นคือคำตอบ มือที่โอบรอบเอวเคลื่อนขึ้นไปสัมผัสใบหน้าร้อนผ่าว บีบแก้มเบาๆ เกลี่ยจอนผม เขี่ยตั้งหู เทะโลมคนในอ้อมแขนอย่างจอบฉวยโอกาส

ขณะที่ปากก็พูดจาหยอกเย้าไปด้วย “ทำไมถึงซื้อบ๊วยขนาดนี้ ไม่รู้ว่าเป็นชายแท้หรือเกย์ ไม่เข้าใจว่าความชอบเป็นยังไง นายเก่งอะไรอีก นอกจากแก๊งค์ทำเป็นไซลิ่ง”

“นายนี่มัน...” จวงฝานซินไม่สบอารมณ์ “ฉันเป็นพวกอินดี้ด้วย ฉันนายชอบฉันตรงไหนล่ะ!”

กุ๊จ้วงเหยียนเอ่ยทันควัน “เมื่อกี้เป็นจูบแรกของฉัน”

เป็นมือใหม่แต่กลับซ้ำของ ยั่วโมโหจนทำให้คนฟังโกรธหน้าดำหน้าแดง แต่ก็สามารถปลอบประโลมให้หายได้ในประโยคเดียว คำว่า “จูบแรก” มีฤทธิ์ราวกับยาชา จวงฝานซินรู้สึกได้ถึงความเจ็บและซาที่ถูกล้างไปตามกระดุกสันหลัง ก่อนหยุดชะงักลงเมื่อโหมซัดมาถึงโพรงจมูก เขาขวยเขินระคนเหนียมอาย ตอบ

กลับไปว่า “ฉันก็เหมือนกัน” อย่างกับแนะนำตัวตอนนัดดูตัว

กั้วจ้วเหียนหยอกล้อ “ก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว นายบริสุทธิกว่ากระตาดหุดของฉันด้วยซ้ำ”

อวสานแห่งเด็กสายวิทย์ ไช้มุขขาว เต้าหู้ มีอะไรให้เปรียบเทียบตั้งเยอะ แต่ยังอุตสาห์เลือกกระตาดหุด จวงฝานชินมักใส่ใจในรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เขาถาม “ปากนาย สรุปลีปะใหม่”

กั้วจ้วเหียน “จูบดูดีมีขนาดนั้น นายคิดว่าไงล่ะ”

เขากระซิบกอดแน่นขึ้นอีก ไหล่ แขน และซี่โครงเล็กๆ นั้นผอมบางจนทำให้คนกอดสัมผัสได้ถึงกระดูก จวงฝานชินจมมิดในอ้อมกอดเขา ถึงเนื้อไม่ได้แนบเนื้อ แต่เพียงเท่านี้ ร่างกายทั้งสองที่มีชุดนักเรียนกันก็รับรู้ได้ถึงไออุ่นของกันและกัน

ไม่มีใครเปล่งเสียงออกมา ทั้งคู่ทำเพียงกอดกันเงียบๆ กั้วจ้วเหียนกลัวว่าหากเขาปล่อยมือและผลออกไป ความฝันที่เสมือนจริงนี้จะจบลง เขาโหยหาและรอคอยมาเนิ่นนาน เกือบคว้าน้ำเหลวและถูกคนอื่นเอาไปล้อว่าเป็นตัวตลก กว่าจะลงเอยด้วยความแน่นอนแบบนี้ได้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ

แอด ประตูหน้าต่างเรียนถูกผลักให้เปิดออก

จวงฝานชินใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองหล่นลงมาจกขอบหน้าต่างได้อย่างไร กั้วจ้วเหียนเองก็ตกใจไม่แพ้กัน เขาหันหลังไม่ทัน ได้แต่กอดจวงฝานชินพร้อมก้าวถอยหลังจนชนเก้าอี้ล้ม ลำแสงหนึ่งส่องเข้ามา ครูฝายปกครองเฟิงกำลังยืนถือไฟฉายอยู่หน้าประตูห้องเรียน

ช่างเหมือนฉากการเข้ากวาดล้างสิ่งลามกอนาจาร คนทั้งสองที่กำลังตระกองกอดถูกจับได้คาหนังคาเขา กั้วจ้วเหียนเอาตัวบังจวงฝานชินพร้อมเอ่ยหนึ่งๆ “สวัสดิ์ครับ ครูเฟิง”

“สวัสดิ์อะไรของเธอ” ครูเฟิงเปิดไฟ “กีโมงก็ยามแล้ว คำๆ มีดๆ ไม่กลับบ้าน เธอสองคนแอบทำอะไรในห้องเรียนรี”

กั้วจ้วเหียนอธิบายว่าเพิ่งทำการบ้านเสร็จและกำลังจะกลับ จวงฝานชินที่หลบอยู่ข้างหลังพยักหน้าหงิกๆ เหมือนโหลกกระเทียม ครูเฟิงหรีตามองพวกเขา “ต้องกอดกันก่อนกลับด้วยอะนะ ว่าง!”

กู่จิวเหยียน “ผมผิดเองครับ ผมไม่รู้มาก่อนว่าโรงเรียนมีกฎห้ามนักเรียนกอดกัน”

โดนตอกหน้าหงายอย่างเคารพอ่อนน้อม ไบหน้าครูเฟิงพลันถึงที่ “กฎโรงเรียนไม่ได้ห้าม แต่พฤติกรรมที่ใกล้ชิดจนเกินงามเป็นเรื่องไม่สมควร! เด็กผู้ชายสองคนกอดกันกลมมันน่ามองหรือไง!”

กู่จิวเหยียน “สัปดาห์หน้าก็สอบแล้ว จวงฝานชินขาดเรียนหลายคาบเลยกังวลว่าจะสอบไม่ได้ ผมแค่ปลอบใจเขาครับ” เอ่ยพลางสะกิดหลังมือจวงฝานชินตบสนองทันที “ใช่ซะๆ ผมไม่เคยหลุดจากแปดสิบอันดับแรกของสายชั้น ผมกลัวมากเลย...”

ครูเฟิงเอ่ยเสียงขรมเหมือนพ่อสอนลูก “จิตใจช่างประหลาดจริงๆ! กอดแล้วจะทำข้อสอบได้หรือไง แค่เขากอด เธอก็หายกลัวแล้ววันนี้!”

กู่จิวเหยียน “ผมไม่รู้ว่าจะต้องปลอบใจผู้ชายยังไงก็เลยกอดเขา เพลงนั้นร้องไว้แบบนี้ไม่ใช่หรือครับ เพื่อนเอ๋ยกอดกันเถิด เล่าความในใจของนายออกมา!”

“เธอยังมีอารมณ์ร้องเพลงอีกอะ!” ครูเฟิงกุมขมับพลางโบกมือไล่ “รีบกลับบ้านซะ! คราวหน้าถ้าอยู่กันตามลำพังอีก ฉันจะให้ผู้ปกครองของพวกเธอเป็นคนมารับ!”

ทั้งสองสะพายกระเป๋าถอยทัพอย่างรวดเร็วและวิ่งออกจากอาคารวิทยาศาสตร์ในเฮือกเดียว มาถึงทางเดินที่มีแสงไฟส่องสว่าง กู่จิวเหยียนผินหน้ามองจวงฝานชินโดยอาศัยแสงจากดวงไฟ ไบหน้านั้นยังมีเลือดฝาด พวงแก้มทั้งสองข้างแดงช้ำน ริมฝีปากที่ถูกเขากัดนั้นบวมเจ่อ ยามหายใจยังคงสั้นระริกไม่หยุด

จวงฝานชินโดนจ้องจนรู้สึกอับอายและขวยเขิน ทว่าไบหน้ากลับเต็มไปด้วยความปลื้มปีติ “หัวใจฉันแทบวาย!” น้ำเสียงยังฟังดูตื่นเต้น “ตอนเห็นครูเฟิง ฉันคิดว่าเป็นเกย์ได้ไม่ถึงห้านาทีก็ต้องเปิดเผยต่อสาธารณะซะแล้ว!”

กู่จิวเหยียนโพล่งทันที “นี่นายล้อเลียนฉันนั่นหรือ”

¹ 兄弟抱一下 ศิลาปิน 庞龙

แล้วพุดออกไปอย่างอดใจไม่ไหว “หลายวันมานี้ฉันคิดอยู่ตลอดว่าควรทำยังไงดี ยิ่งนายเมินฉัน ฉันก็ยิ่งกลัว พอยิ่งกลัว ฉันก็ยิ่งคิดไม่ออก”

ก๊วยเจี้ยน “เริ่มแก้งังอีกแล้วสินะ” เขาฉีกหน้าอีกฝ่ายอย่างไร้ความปราณี “นายรู้ว่านายมีใจให้ฉัน แต่นายซี้ซลาด ก็เลยเอาแต่ว่ารุ่นแล้วก็หวาดกลัว พอฉันเมินนาย นายก็ทนไม่ได้ แต่ก็ยังอยากกลับไปเป็นเพื่อนกับฉันเหมือนเดิมเลยอีก ๆ ัก ๆ โลเล ทำตัวน่าสงสาร แล้วกึ่งอแงเป็นเด็ก ๆ”

คำพวกนี้แทงใจดำเต็ม ๆ จวงฝานชินอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนี เขาเอียงกายซุกใบหน้าลงไปใ้อ้อมแขนก๊วยเจี้ยน ก๊วยเจี้ยนกระซิบกอดพลงลูบแผ่นหลังเขาไปด้วย เขารู้จักนิสัยตัวเองดี ถ้าวันนี้ก๊วยเจี้ยนไม่ต้อนเขาให้จนมุม เขาคงมัวแต่ว่ารุ่นใจจนได้หัวนกลับมารวมประเทศกับจีนจริง ๆ

ซุกไปได้สักพัก จวงฝานชินก็งยหน้าขึ้นอีก “ฉันกลัวว่าพอตอบรับแล้วความสัมพันธ์ของเราจะเปลี่ยนไป กลัวว่าพอถึงตอนนั้น เราจะเข้ากันไม่ได้ แบบนั้นยิ่งจะอึดอัดกันไปใหญ่” จู่ ๆ ก็รู้สึกเขินขึ้นมา “ไม่นึกเลยว่าเราจะเข้ากันได้กว่าที่คิด ทั้งจับมือ แล้วยังจูบ...มันดีมากเลย”

ลมหายใจค่อย ๆ เคลื่อนเข้าใกล้กัน จวงฝานชินหลับตาลง ก่อนที่ริมฝีปากบางทั้งสองจะทาบทับกัน ไทรศัพธ์ของก๊วยเจี้ยนก็หล่นจากกระเป๋ากางเกงแล้วตกลงบนพื้น พวกเขาจมลงไปเก็บพร้อมกัน ทันใดนั้น หน้าจอก็สว่างวาบพร้อมกับข้อความที่แดงขึ้นมา

ชื่อผู้ส่ง ‘เผยจื่อ’

จวงฝานชินชะงักกึก “นายก็มีเพื่อนชื่อเผยจื่อเหมือนกันหรอ?”

เปลือกตาก๊วยเจี้ยนกระตุก “...เพื่อนนายก็คือเพื่อนฉัน”

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ จวงฝานชินเชื่อใจทั้งเผยจื่อทั้งก๊วยเจี้ยน แต่แอบติดต่อกันลับหลังเขาแบบนี้ มันแปลกชะมัด! เขาสร้างทำเป็นไม่สนใจ ทว่าหางตาเอาแต่จับจ้องไปด้านข้าง อยากรู้ใจจะขาดว่าข้อความพิมพ์มาว่าอะไร ก๊วยเจี้ยนหยิบไทรศัพธ์ขึ้นมา ลังเลครู่หนึ่งก่อนจะกดปิดหน้าจอแล้วยัดกลับเข้าไปในกระเป๋ากางเกงตามเดิม

ตอนแรกยังพอทนไหว แต่ตอนนี้จวงฝานชินทนไม่ไหวแล้ว “ทำไมนายไม่เปิดดูล่ะ”

ก๊วจั้วเหยียน “ไม่มีอะไรสำคัญ...”

“จั้นนายจะร้อนตัวทำไม” จวงฝานชินเตรียมใจเลิกราทั้งที่เพิ่งคบกันไม่ถึงชั่วโมง “เผยจื่อก็เป็นเกย์เหมือนกัน แถมยังหน้าตาดีด้วย นายรักพี่เสียดายน้องไซ้ไหม!”

ก๊วจั้วเหยียนตื่นตะลึง “เผยจื่อก็เป็นเกย์หรือ”

ฮี้ย มองเห็นไม่ชัดเลย จวงฝานชินไม่แน่ใจว่าก๊วจั้วเหยียนแก้งทำเป็นไขสือหรือเปล่า “เรามีแฟนแล้ว แถมเรียนที่ฮาร์วาร์ดด้วย” เขาู้ที่ไไหนกันตอนนี้แค่ต้องไม่ไปก่อน “นายอย่ามั่นหน้าเพราะถือว่าตัวเองตัวสูง บ้านรวยแล้วก็หล่อ ฉันเพิ่งเป็นเกย์ ปีวเดียวฉันก็กลับไปเป็นชายแท้แล้ว”

เล่นใหญ่มาเสียดิบตี แต่พอคำว่า ‘ปีว’ หลุดออกมา ทุกอย่างก็จบเห่ ก๊วจั้วเหยียนกลั้นขำพลาจครุ่นคิด จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์ออกมายื่นให้ “ฉันไม่ได้รับพี่เสียดายน้อง แล้วก็ไม่ได้มั่นหน้า นายดูแล้วจะโกรธก็ได้ แต่อย่ากลับไปเป็นชายแท้เลย โอเคไหม”

จวงฝานชินรีบแย่งมาพลาจบนพิมพ์ไม่หยุด *ไม่ต้องยุ่งกับฉันเลย ห่วงตัวเองก่อนเถอะ* เมื่อกดเข้าไปในห้องแชต หัวพริบตาเดียวก็ชะงักกึก มีเพียงไม่กี่ข้อความ โดยข้อความแรกส่งมาในคืนวันจันทร์ คืนเดียวกับที่เขาไปค้างบ้านเผยจื่อ

[ฉันเผยจื่อ ฝานชินเล่าเรื่องของพวกนายสองคนให้ฉันฟังแล้ว] นี่คือข้อความแรก

[เขาขอให้พี่ช่วยมาปฏิบัติเสธฉันนั่นหรือ] ก๊วจั้วเหยียนตอบกลับแทบจะทันที

[นายมีแค่แผนทำตัวน่าสงสารรีไรัง] เผยจื่อถามตรงๆ

[พี่มีคำแนะนำอะไรไหมครับ] ก๊วจั้วเหยียนถามอย่างสุภาพ

[เมินเขาลักสองสามวันให้เขาได้ค่อยๆ คิด] เผยจื่อแนะ

[เข้าใจแล้ว] ก๊วจั้วเหยียนตอบกลับในข้อความสุดท้าย *[เขาไม่ได้กินอะไรมาทั้งวัน รบกวนพี่ช่วยดูแลเขาด้วยนะ]*

จวงฝานชินถือโทรศัพท์ด้วยความมีนง คินนั้นเขาถ่ายทอดคำพูดที่ ก๊วจั้วเหยียนพูดที่มุ่มอับได้บันไดให้เผยจื่อฟัง แล้วมันก็ตรงกับข้อความนี้พอดี เขาสะอึก “ตอนนั้นที่นายบอกว่าจะหลบหน้าฉัน ที่แท้ก็เป็นแผนทำตัวน่าสงสาร

งั้นเธอ”

กัจฉ์เหียนสุดหายใจลึกๆ แล้วยอมรับ จวงฝานชินลุกพรวดด้วยความตกใจ ให้เมินเขาลักสองสามวัน แสดงว่าทำเหมือนไม่สนใจเขาเลยตลอดสัปดาห์ คือวางแผนมาแล้วงั้นเธอ ต้อนให้เขาเป็นฝ่ายจับเบ็ดเอง ทั้งทำที่ที่เปลี่ยนไปหรือแม้แต่การตะคอกดุด่า ทั้งหมดคือการกระตุ้นให้เขาตอบรับในที่ที่สุดงั้นสิ

ใช้ทั้งไม้ نرمไม้แข็ง หลอกให้ตายใจก่อนแล้วค่อยจับให้อยู่หมัด
ร่วมมือกันทั้งคนนอกคนใน เกย์หนุ่มสองคนรวมพลังกันโจมตี

หน้าจอโทรศัพท์ดับไปแล้ว จวงฝานชินยืนงงในความมืดมิด ไม่รู้เพราะแผนของกัจฉ์เหียนแยบยลเกินไป หรือเป็นเขาเองที่โง่เกินไป กัจฉ์เหียนยื่นแขนออกไปรั้งจวงฝานชินให้นั่งลงบนตักอย่างไม่มั่นใจนัก แล้วลองถาม “โกรธเธอ”

จวงฝานชิน “ฉันไม่เคยเอะใจในคำพูดหรือการกระทำของนายเลยให้ตายเถอะ”

กัจฉ์เหียนเงยหน้าขึ้น “ฉันบอกว่าจะหลบหน้านาย แล้วฉันได้หลบจริงๆ ที่ไหนกัน หลบนายหนึ่งสัปดาห์ฉันยังทำไม่ได้ นับประสาอะไรกับหนึ่งเดือน เอาเป็นว่าตราบดีที่นายไม่ปฏิเสธฉันตรงๆ ฉันก็จะใช้ทั้งสามสิบหกกลยุทธ์เพื่อให้ นายรักฉันจนได้”

จวงฝานชินถาม “แล้วถ้าฉันปฏิเสธล่ะ”

กัจฉ์เหียนตอบ “งั้นฉันคงต้องแปลงกายให้ครบเจ็ดสิบสองกระบวนท่า”

จวงฝานชินยิ้มมุมปาก ในที่สุดก็หัวเราะออกมา หลายวันที่ผ่านมาเขาเอาแต่วิตกกังวล คิดว่ากัจฉ์เหียนจะตัดใจจากเขาอย่างไรเสีย แต่ใครจะไปนึกว่ากัจฉ์เหียนจะคิดแผนสำหรับเขามากมาย และไม่เคยคิดเปลี่ยนใจแม้แต่น้อย เท่าที่เขาจำได้ นางปีศาจกระดุกขาวยังไม่หุ่มเทกั้บพระถึงซั่มจั้งขนาดนี้เลย

ข้อความที่เผยจ้อส่งมาเมื่อกี้คือ *ทุกอย่างลงตัวแล้ว แนะนำให้ปฏิบัติกรทำได้เลย* กัจฉ์เหียนหยิบโทรศัพท์คืนมา และตอบกลับภายใต้การจับตามองของจวงฝานชิน *ปฏิบัติกรสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี* ส่งเสร็จก็เ็นอะไรขึ้นได้ “แฟนเขาเรียนฮาร์วาร์ดจริง ๆ เธอ”

จงฟานซินหัวเราะเหะๆ “ไม่รู้เหมือนกัน ฉันม่ัวขึ้นมาเอง”

กู่จ้าวเหยียน “ฉันจะสอบเข้าฮาร์วาร์ด จะไม่ให้นายชายหน้าเพื่อนแน่นอน”

จงฟานซินอึ้ง คำว่าสอบเข้าฮาร์วาร์ดพ้อออกจากปากกู่จ้าวเหยียน ช่างดูง่ายตายราวกับย่างเนื้อพะเสียบไม้ ส่วนเรื่องเสียหน้ายิ่งลืมไปได้เลย ครอบครัวกู่จ้าวเหยียนร่ำรวยมหาศาล เรียนเก่ง หน้าตาหล่อเหลา ยกเว้นชอบมโนก็ไม่มีข้อด้อยอะไรอีกเลย แถมยังเป็นการมโนที่มีเขาเป็นตัวชักนำให้เข้าใจผิดอีกต่างหาก

เมื่อพูดถึงเรื่องเรียนต่อในอเมริกา จงฟานซินจึงถือโอกาสสารภาพ “อีกเหตุผลที่ทำให้ฉันลังเลไม่ตอบรับนายสักที คือฉันอาจจะไปเรียนต่อต่างประเทศ” ตอนแรกเขาตั้งใจจะปิดบังไว้ก่อนเพราะกลัวกู่จ้าวเหยียนจะเปลี่ยนใจ แต่ไหนๆ เจ้าตัวก็จะสอบเข้าฮาร์วาร์ด...

กู่จ้าวเหยียน “ฉันเราก็ไปด้วยกันเลย ต่อให้เรียนคนละที่ แต่แยกกันเรียนแค่ไม่กี่ปีก็ไม่เห็นเป็นไร”

คนเราล้วนมีนิสัยได้คืบจะเอาศอก พออีกฝ่ายเต็มใจที่จะไปเรียนต่อต่างประเทศด้วยกัน จงฟานซินก็ยิ่งคิดหุยมหุยมมากขึ้น “อีกปีเดียวนายก็กลับบ้านแล้ว ง่ายนิดเดียว” มีเรื่องที่ยากรู้ แต่ยังอุตสาห์เอาสนุกมาบังหน้า

กู่จ้าวเหยียนรู้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไร “ฉันจะพามันกลับไปด้วย”

จงฟานซินเอ่ยเสียงอ้อมอ้อม “หนังสือพิมพ์ประชาชนจีนบอกว่า ความสัมพันธ์ทางไกลมักลงเอยไม่ดี”

กู่จ้าวเหยียน “ฉันไม่ฟังเรื่องไร้สาระของหนังสือพิมพ์ประชาชนจีน” เอ่ยพลางกดฝ่ามือบนร่างกายจงฟานซินให้เข้ามาแนบชิด แล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ฉันฟังแค่นาย ถ้านายไม่ยอมให้ฉันกลับไป ฉันก็จะอยู่ที่นี้จนกว่าจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย”

ดวงตาจงฟานซินร้อนฟ่าว เขาไม่ส่งเสียงใดๆ ทำเพียงยื่นมือออกไปโอบรอบคอกู่จ้าวเหยียนโดยเลียนแบบคู่รัก ใช้ฝ่ามือรองท้ายทอยกู่จ้าวเหยียนและสอดปลายนิ้วเข้าไปในกลุ่มผมสั้นสะอาดเรียบร้อย

สวนสาธารณะสภาพทรุดโทรมแห่งนี้ไม่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

และไม่ได้ลือกประตุ พวกเขาย่อยอิงจนถึงสี่ทุ่มถึงกลับบ้าน ในซอยสว่างกว่า ปกติ จวงเสี้ยนหยางยืนรอลูกชายพร้อมไฟฉายในมือ ในขณะที่เซวียเม่าเซิน ก็รอหลานชายพร้อมไฟฉายในมือเช่นกัน

“ทำไมพวกเธอไม่รับโทรศัพท์อี!”

จวงผานซินอ้อ ๆ อึ้ง ๆ คิดซ้ออ้างไม่ออกจึงพูดเฉไปซะ “พ่อสะ ผมอยากเปลี่ยนโทรศัพท์ใหม่!”

จวงเสี้ยนหยางปิดไฟฉาย “ฉันแนะนำให้แกเปลี่ยนพ่อใหม่ดีกว่า!” อารมณ์ของคิลปินช่างโหดร้าย เอ่ยจบก็หันหลังเข้าบ้านไปโดยไม่ถามถึงสาเหตุ ที่กลับบ้านช้า เซวียเม่าเซินยังรออยู่ที่ท้ายซอย กู้จ้วเหียนบอกลาลั่น ๆ “เข้าบ้านเถอะ”

จวงผานซินเข้าไปข้างใน ปิดประตุ ลงกลอน แต่กลับเอนหลังฟังประตุ เหล็กไม่ขยับ ตอนเป็นเด็กพ่อกับแม่บอกเขาว่า เขาชื่อผานซิน ต้องพยายาม ถึงกลายเป็นคนพิเศษ ต้องดีกับคนอื่นถึงจะเป็นคนที่มีความสุข ดังนั้นเขาจึง ดีกับทุกคน ครั้งแรกที่ได้พบกู้จ้วเหียน เขาโดนชนตัวปลิว แต่ยังลุกขึ้นมา อวยพรปีใหม่ให้กู้จ้วเหียน ให้ลูกอมกู้จ้วเหียน เมื่อพบกันอีกครั้ง เขาก็ เป็นฝ่ายเข้าหาก่อนเพราะอยากเป็นเพื่อนในทรงเงิงของกู้จ้วเหียน

ต่อมากู้จ้วเหียนก็ดีกับเขาเช่นกัน แต่เป็นการทำดีที่ต่างจากคนอื่น หยอกเย้า คลุมเครือ และค่อย ๆ ทำให้เขาเอาแต่คิดถึงอีกฝ่าย เขาอดห่วงใย ไม่ได้ ระวังห่างแข่งขันถึงกับต้องขอร้องให้ฉินหนานช่วยดูแลกู้จ้วเหียน เขา ยอมเรียกเจ้าเพื่อนสนิทว่าพี่ ทั้ง ๆ ที่เขาแก่กว่าตั้งหนึ่งเดือน

เขาเข้าใจผิดว่ากู้จ้วเหียนชอบฉินหนานไม่ก็หวังฉู่หฺราน แท้จริงแล้วลึก ๆ ในใจเขากลับต่อต้าน กู้จ้วเหียนบอกว่าจะสารภาพรัก เขายังรู้สึกหงุดหงิด วัน สารภาพรัก เขาดูซ้อกจนสติหลุด ทว่าไม่มีใครรู้เลยว่าเขาแอบดีใจที่กู้จ้วเหียน ไม่ได้ชอบพวกเขา

เขาและกู้จ้วเหียนเข้าใจผิดมาตลอด แต่ทั้ง ๆ ที่เป็นการเข้าใจผิด กู้จ้วเหียนกลับชอบเขา และเขาเองก็ชอบอีกฝ่ายเช่นกัน

ประตุรั้วข้างหลังเย็นเฉียบ แต่จวงผานซินกลับรู้สึกอุ่นสบายไปทั้งใจ

กู้จ้วเหียนก้าวไปหยุดหลังประตุรั้วอย่างเงียบเฉียบ เอ่ยลอดช่องว่างที่มี

ประตูลีคั่นกลาง “จวงฝานซิน นายคบกับฉันแล้วใช่ไหม” ไร้เสียงตอบรับ
จากข้างใน เขายิ่งได้ใจ “พรุ่งนี้อย่าลืมไปทำการบ้านกับแฟนนายล่ะ”
เน้นคำว่า ‘แฟน’ เสียงหนักยิ่งกว่าเจ้าบอนด์ตอนแหะกระดุก

